xuống Chu Lai lấy thêm xăng rồi trực chỉ Quảng Ngãi.

Vừa qua khỏi sông Trà Khúc, nhìn xuống bãi đáp, thấy một xe Jeep đậu sẵn và bốn ông Quân cảnh mang găng tay trắng đứng thành hai hàng như sắp chào đón thượng khách nào vậy. Tôi cho phi cơ đáp xuống và báo cáo với không trợ thì họ bảo đừng tắt máy vì phái đoàn vừa rời câu lạc bộ Phượng Hoàng… Tôi thấy bốn ông Quân cảnh bắt súng chào, chẳng thấy phái đoàn nào cả mà chỉ có ông tướng to béo cặp tay một cô dáng người nhỏ nhắn, mũm mĩm bận mini jupe đi giữa hai hàng Quân cảnh để lên máy bay. Điều trông thấy làm tôi khó chịu… Cô gái đứng chờ gần phi cơ còn ông tướng đến bên cửa cockpit lấy cây gậy chỉ huy thò qua cửa sổ gõ cồm cộp lên nón bay của tôi ra hiệu cho tôi cởi nón ra. Tôi không bỏ hẳn nón mà chỉ nghiêng để nghe cho rõ xem ông tướng nói gì. Ông tướng ra lịnh trống không – 'chở cô em gái tôi về Đà Nẵng, sẽ có người đón nghe'. Tôi gật đầu rồi gài nón lại. Nhìn lui thấy cô gái đang cố leo lên tàu nhưng vì nhỏ người mà lại bận mini jupe nên có vẽ chật vật. Anh cơ phi galant lúng túng muốn giúp cô ấy nhưng biết là đào của tướng nên hơi nhợn… Ông tướng đỡ cô lên phi cơ, nói nhỏ vào tai cô, xong ông quay lại đi ra giữa hai hàng Quân cảnh vẫn còn bồng súng chào. Xì nẹc việc ông tướng dẫn gái lên tàu giữa hàng rào danh dự, những cú gõ đầu khinh miệt và những lời nói cộc lốc đã làm tôi phản ứng bằng cách bốc tàu thẳng lên tạo nên cơn lốc xoắn cuốn bụi hồng trần che kín những vì sao…

Em gái ông tướng…

Khi đáp ở phi trường Đà Nẵng thì mặt trời đã bắt đầu lặn. Chúng tôi được xe đưa về phi đoàn, riêng cô 'em gái' thì không thấy ai đón như lời ông tướng dặn. Tôi chợt nhớ đáng lẽ phải đáp ở sân Quân Đoàn cho cô này xuống thì mới có sĩ quan tùy viên chờ sẵn, còn ở trong phi trường này thì chẳng có ai. Lỡ rồi, tôi bèn mời 'cô em gái' của ông tướng theo chúng tôi vào phi đoàn rồi tính sau. Tôi nhường cho cô ngồi trước xe Pick up còn chúng tôi thì ngồi thùng. Tại phi đoàn, cô mượn điện thoại của sĩ quan trực để gọi BTL Sư Đoàn 2 BB. Cô gắt gỏng với chánh văn phòng tư lệnh là sao không thấy ai đón cô ấy hết. Tội cho ông ấy, ông đâu có biết là lỗi tại tôi! Sau cuộc điện đàm, cô quay sang tôi nhỏ nhẹ hỏi nếu tôi có ra phố thì cho cô quá giang. Thật ra, tôi ở trong cư xá độc thân thì ra phố làm chi, nhưng vì biết lỗi tại mình đáp lộn chỗ làm cô phải bơ vơ nên tôi nói đại là tôi cũng ra phố. Tôi đi xe Lambretta, nếu cô không sợ thì đi…

Cô leo lên xe, một tay ôm ngang hông tôi, tay kia giữ cái Samsonite nhỏ để trên đùi.

Trên đường ra phố, cô tự xưng tên là T và hỏi tôi là đã ăn gì chưa chứ cô thì đã cảm thấy đói rồi. Tôi nói là tôi không đói nhưng nếu cô muốn thì tôi chiều cô. Có lẽ cảm động vì câu trả lời nịnh đầm của tôi nên cô nói – 'mình đi ăn phở T bao anh chịu không?' Gì chứ được đàn bà rủ rê là tôi chịu liền.

Trong lúc ngồi ăn, cô cho biết là cô ở Sài Gòn, học Marie Curie, nghỉ hè ra đây thăm anh tướng … Ăn xong tôi kêu tính tiền. Cô giành trả, tôi nói nửa đùa nửa thật là KQ chúng tôi không có nhiều tiền nhưng để cho phụ nữ bao là không phải đạo…

Dưới ánh đèn đường vàng vọt. Theo lời cô chỉ, tôi quẹo vào một con đường vắng, hai bên có nhiều cây, nhà cửa khá sang trọng. Dừng trước một căn phố nhỏ, cô xuống xe lấy chìa khóa mở cửa ngõ cho tôi dẫn xe vào. Dựng xe trong cái sân vuông vức với giàn cây leo… tôi theo cô vào nhà. Căn phòng khách nhỏ, ấm cúng…

Ngồi xuống ghế salon, Cô T mở tủ lạnh lấy một lon nước grape juice mời và bảo tôi ngồi chơi, cô vào trong một tí… Tôi ngồi nhâm nhi lon nước một lúc thì cô trở ra với mái tóc còn ướt như vừa mới tắm xong, mình khoác chiếc áo choàng kiểu Kimono Nhật bằng lụa màu nhạt trông rất sạch sẽ, trẻ trung, và tươi mát… Đêm đã dần khuya, tôi phải về vì mai đi bay sớm. Dưới mái hiên nhạt nhòa bóng tối, tôi bắt tay từ giã… Nàng nói nhẹ như gió thoảng… 'mấy anh KQ dzậy không hà'.

Tai nạn thương tâm…

Trong một phi vụ tiếp tế cho đơn vị BB đang hành quân ở A Sao, phía tây Huế. Trái khói được liệng ra để đánh dấu bãi đáp nằm trên một triền đồi thoai thoải nhưng chật hẹp và cheo leo vì chung quanh nhiều cây cao rậm rạp, đá tảng gập ghềnh…

Chúng tôi đi hai chiếc nhưng vì bãi đáp nhỏ nên chỉ một chiếc xuống còn chiếc kia phải làm vòng chờ. Dưới bầu trời mưa bụi, tôi đáp vào trái khói, nhưng không thể để tàu xuống đất được, đành phải gác một càng trên cục đá to còn toàn thân phi cơ thì lơ lửng trên ngọn cỏ, cố giữ cho phi cơ thăng bằng trong khi mấy anh cơ phi xạ thủ hất đồ tiếp tế xuống.

Quay nhìn ra phía sau để xem xong chưa thì bỗng nghe một tiếng bốp nhẹ và tàu hơi rùng mình, cùng lúc với tiếng hét thất thanh của anh hoa tiêu phụ, tôi quay lại thì một cảnh tượng khủng khiếp xảy ra trước mắt. Máu, óc bầy nhầy và tóc vương vãi trên kính của cockpit, nước mưa làm máu nhạt nhòa. Thân thể một người lính mất đầu chỉ còn cái cổ đang sùi bọt đỏ và máu tuôn ra xối xả nằm ngay dưới mũi tàu. Đang hoang mang,